

**Klagesak N2019/5755. Helsepersonelloven § 56 andre ledd
Advarsel til sykepleier- atferd som er egnet til i vesentlig grad å svekke tilliten til
vedkommende yrkesgruppe. Opprettholdt.**

Klageren var ansatt som avdelingssykepleier ved et sykehjem da hun forfalsket et anbefalingsbrev fra lederen sin for å få plass på en videreutdanning. Klageren var klar over at lederen ikke ønsket å anbefale henne til studieplassen. Klageren har erkjent at hun sendte brevet usignert samme med en elektronisk søknad, men benekter at hun signerte med lederens underskrift. Nemnda vurderer dette annerledes, og kom til at klageren sendte en signert kopi av brevet i posten. Klageren har utvist en atferd som er egnet til å svekke tilliten til henne som sykepleier og til sykepleiere generelt. Nemnda la til grunn at handlingen har nær sammenheng med yrkesutøvelsen. Handlingen utgjør et alvorlig tillitsbrudd, og advarsel er ikke et uforholdsmessig inngrep.

V E D T A K**I****STATENS HELSEPERSONELLNEMND**

- Klager:** «klager», «født»
- Advokat:** «advokatfirma»
- Saken gjelder:** Klage over Statens helsetilsyns vedtak av 8. mai 2019 om advarsel til sykepleier, jf. lov 2. juli 1999 nr. 64 om helsepersonell m.v. (helsepersonelloven) § 56.
- Vedtak:** Statens helsetilsyns vedtak av 8. mai 2019 opprettholdes.

Kort om sakens bakgrunn

Klageren fikk autorisasjon som sykepleier 28. februar 2000. Klageren var ansatt som avdelingssykepleier ved «arbeidsgiver 1» sykehjem i (---) kommune (arbeidsgiver) da hendelsen som ligger til grunn for tilsynssaken fant sted.

Statens helsetilsyn (Helsetilsynet) ga klageren en advarsel i vedtak av 8. mai 2019.

Bakgrunnen for tilsynssaken var bekymringsmelding av 23. august 2018 fra Sykehjemsetaten i (---) kommune hvor det fremgår at arbeidsgiver, ved institusjonssjef «kollega 1», den 9. juli 2018 fikk kjennskap til at klageren hadde søkt på en videreutdanning i ledelse ved (---) i (---) kommune ((---)) og at hun hadde lagt ved et forfalsket anbefalingsbrev fra institusjonssjefen. Brevet var underskrevet av

institusjonssjefen, det godkjente klagerens deltagelse på studiet og uttrykte et ønske om at klageren skulle prioriteres på søkerlisten. Brevet var datert 13. juni 2018. Institusjonssjefen var bortreist 13. juni 2018, han var ukjent med brevet, og hadde følgelig heller ikke skrevet under på anbefalingen. Forholdet ble politianmeldt 19. juni 2018. Klageren benekter overfor arbeidsgiver og tilsynsmyndighetene at hun hadde kjennskap til søknaden og anbefalingsbrevet.

Fylkesmannen i (---) (Fylkesmannen) opprettet tilsynssak etter bekymringsmeldingen. Saken ble oversendt Helsetilsynet for vurdering av administrativ reaksjon 22. november 2018.

Statens helsetilsyn (Helsetilsynet) ga klageren en advarsel i vedtak av 8. mai 2019. Advokat «advokat 1» påklaget vedtaket på vegne av klageren i brev av 29. mai 2019.

Helsetilsynet vurderte saken på nytt men fant ikke grunnlag for å endre sitt vedtak, og saken ble ved brev av 14. juni 2019 oversendt Statens helsepersonellnemnd for klagebehandling.

Ved brev av 12. august 2019 til Statens helsepersonellnemnd opplyste advokat «advokat 1» på vegne av klageren at klageren ønsker å møte personlig for nemnda ved behandling av saken. I brev av 21. august 2019 fra Helseklage ble advokat «advokat 1» informert om at saksbehandlingen er skriftlig og at klagerer ikke gis adgang til å møte for Statens helsepersonellnemnd.

Statens helsetilsyn legger til grunn at klageren har utvist en atferd som er egnet til å svekke tilliten til sykepleiere som yrkesgruppe ved at hun fabrikkerte et anbefalingsbrev fra institusjonssjefen hos arbeidsgiveren, at hun forfalsket underskriften hans på brevet og at hun sendte det med sin søknad til videreutdanning ved (---). Klageren er på dette grunnlag gitt en advarsel, jf. helsepersonelloven § 56 andre ledd. Klageren har erkjent at det var hun som laget utkastet til anbefalingsbrevet. Hun beklaget i møte med institusjonssjefen 8. juni 2018 at hun hadde sendt en usignert kopi av anbefalingsbrevet med e-post 28. juni 2018 til (---). Søknadsbrevet med vedlagt signert anbefalingsbrev er datert 25. juni 2018 og det er sendt med posten. Helsetilsynet fester ikke lit til klagerens forklaring om at det ikke var hun som signerte anbefalingsbrevet og sendte søknaden. Klageren var klar over at institusjonssjefen ikke ønsket å anbefale eller godkjenne at hun tok den aktuelle videreutdanningen. Dette hadde han uttrykt overfor klageren flere ganger. Videre legger Helsetilsynet til grunn som skjerpene at klageren utførte den aktuelle handlingen i kraft av å være avdelingssykepleier, en stilling som innebærer en gitt særlig tillit og som stiller store krav til etiske holdninger og atferd. Helsetilsynet ser på tillitsbruddet som alvorlig og mener det er nødvendig å reagere med en advarsel.

Klageren er uenig i vedtaket fra Helsetilsynet, og mener det ikke er sannsynliggjort at det var hun som signerte anbefalingsbrevet fra institusjonssjefen og sendte inn søknaden til (---). Hun mener Helsetilsynet ikke har gjort nok undersøkelser i saken, og hun mener at andre kan ha interesse av, herunder skadeinteresse, å sende inn søknaden på vegne av henne. Hun kan ikke selv komme på noen som kan ha slik interesse. Klageren mener det burde vært gjennomført etterforskning av institusjonssjefen og hans rolle i denne saken. Klageren mener det er usannsynlig at hun først sendte søknaden per post 25. juni 2018 og deretter sendte den samme søknaden per e-post 28. juni 2018. Videre mener klageren at det ikke kan brukes som bevis at hun søkte om ferie i periodene når videreutdanningen skulle holdes, ettersom det i seg selv ikke er påfallende at ansatte som har sagt opp avviker ferie i oppsigelsestiden. Straffesaken er videre henlagt av politiet, og klageren mener at Helsetilsynet burde vektlegge dette i større grad ved sin bevisvurdering.

Det vises for øvrig til klagen i sin helhet.

Statens helsepersonellnemnds vurdering

Nemnda har vurdert og kommet til at det er grunnlag for å gi klageren en advarsel, jf. helsepersonelloven § 56 andre ledd.

Etter denne bestemmelsen kan advarsel gis dersom helsepersonellet har utvist en atferd som er egnet til i vesentlig grad å svekke tilliten til vedkommende yrkesgruppe. Nemnda legger alminnelig sannsynlighetsovervekt til grunn for sin bevisvurdering. Det følger av rettspraksis og langvarig forvaltningspraksis at det er det mest sannsynlige faktum som skal legges til grunn.

Nemnda legger på bakgrunn av sakens dokumenter, herunder klagerens erkjennelse, forklaring fra institusjonssjefen, klagerens brev av 25. juni 2018 og e-post av 28. juni 2018, til grunn at klageren har skrevet et anbefalingsbrev av 13. juni 2018 fra sin leder, institusjonssjef «kollega 1», og at hun har signert brevet med hans navn. Brevet var vedlagt en søknad til videreutdanning i ledelse ved (---) i (---) kommune ((---)). I brevet bekreftes det at klageren arbeider som avdelingssykepleier, at lederen ikke ser noen begrensninger for at klageren kan gjennomføre videreutdanningen og at lederen ønsker at klageren prioriteres for studiet. Institusjonssjefen benekter at han har skrevet brevet, og har forklart at han overfor klageren uttrykte at han ikke ønsket å skrive et anbefalingsbrev til klageren. Klageren har erkjent at hun var klar over at lederen ikke ønsket å skrive brevet og at hun likevel sendte brevet som vedlegg til sin e-post av 28. juni 2018 til (---).

Klageren anfører at hun ikke har signert anbefalingsbrevet med lederens navn og heller ikke sendt inn søknaden per post. Nemnda fester ikke lit til denne forklaringen. Klageren sendte selv søknad per e-post 28. juni 2018 til (---) hvor hun samtidig etterspurte plass på videreutdanningen. Et usignert anbefalingsbrev fra institusjonssjefen var vedlagt søknaden. Dette viser at klageren selv ønsket å delta på videreutdanningen, og det underbygger at det er klageren selv som også sendte inn søknaden per post 25. juni 2018. Klageren har erkjent at hun selv har skrevet anbefalingsbrevet fra lederen, men at hun ikke har signert det med hans navn. At noen utenforstående skal ha signert brevet med hans navn og deretter sendt inn søknaden til (---) på vegne av klageren fremstår for nemnda som usannsynlig.

Nemnda legger til grunn at klageren har fabrikkert et anbefalingsbrev fra institusjonssjefen, forfalsket hans underskrift og sendt brevet for å få tilgang til en videreutdanning.

Det er en grunnleggende forutsetning at samfunnet/allmennheten kan ha tillit til helse- og omsorgstjenesten og helsepersonell. Det stilles strenge krav til helsepersonell for å opprettholde denne tilliten. Det enkelte helsepersonell representerer ikke bare seg selv, men også sin profesjon og helse- og omsorgstjenesten generelt. Det å begå straffbare handlinger er eksempler på forhold som er egnet til å svekke den allmenne tilliten til helsepersonell. Det må derfor stilles krav til det enkelte helsepersonells etiske holdninger og atferd.

Det å fabrikke og signere et anbefalingsbrev med forfalsket underskrift for å skaffe plass på en videreutdanning, er en handling som avviker markant fra forventet atferd av en sykepleier. Handlingen er egnet til å svekke den allmenne tilliten til klageren som sykepleier, og til helse- og omsorgstjenesten generelt. Den aktuelle hendelsen har nær sammenheng med klagerens tittel og stilling som avdelingssykepleier, og den tilliten hun har behov for ved utøvelsen av yrket som sykepleier. Nemnda bemerker at tittel som avdelingssykepleier gir uttrykk for særlig tillit fra arbeidsgiver og gir forventning om god etisk standard.

Nemnda mener at klageren har utvist en atferd som er egnet til i vesentlig grad å svekke tilliten til klageren som sykepleier, og til sykepleiere som yrkesgruppe, jf. helsepersonelloven § 56 andre ledd.

Vurdering av om klageren skal gis advarsel:

Vilkårene for å gi klageren en advarsel i medhold av helsepersonelloven § 56 andre ledd er oppfylt. Det må da foretas en vurdering av om advarsel *skal* gis.

Ikke ethvert forhold som er egnet til i vesentlig grad å svekke tilliten til helsepersonell vil kunne gi grunnlag for advarsel. Nemnda viser imidlertid til forarbeidene til helsepersonelloven som angir formålet med reaksjonen advarsel til «å reagere på en alvorlig overtredelse av pliktregler og bidra til å forhindre fremtidige pliktbrudd av denne art», jf. Ot. Prp. Nr. 13 (1998-1999) side 170 punkt 20.2.1. Videre uttales det i forarbeidene at en administrativ reaksjon har som mål å bidra til en god og sikker helsetjeneste. Det er i forarbeidene fremhevet at bestemmelsen i andre ledd bare unntaksvis bør komme til anvendelse, og at en advarsel etter helsepersonelloven § 56 andre ledd bør være forbeholdt de svært alvorlige sakene, jf. punkt 9.5.2.

Nemnda vektlegger at det er et alvorlig tillitsbrudd at klageren forfalsket et anbefalingsbrev og signerte med en falsk underskrift for å få studieplass på en videreutdanning. Klagerens atferd er kritikkverdig, og handlingen er egnet til å svekke den allmenne tilliten til klageren som sykepleier og til helse- og omsorgstjenesten generelt. Forholdet er så alvorlig at tilsynsmyndighetene må reagere med en formell reaksjon. En advarsel er ikke en uforholdsmessig streng reaksjon i denne saken.

Konklusjon

Klagen har ikke ført frem, og det påklagede vedtaket opprettholdes.

Bergen, 25.02.20

Rune Bård Hansen Inger Bonnie Gjerde Paal-Henrich Berle Odin Hjemdal
(leder)

Trond Egil Hansen Anita Lyssand Mona Enstad

Vedtaket er godkjent elektronisk

